

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. Ř.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2021, č. j. JMK 36184/2021, sp. zn. S-JMK 15735/2021/OD/Šv,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2021, č. j. JMK 36184/2021, sp. zn. S-JMK 15735/2021/OD/Šv (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odbor dopravy (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne

19. 11. 2020, č. j. MUZN 203446/2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání několika přestupků, když dne 29. 1. 2020 v 14:22 hod., na ul. Dobšická ve Znojmě, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, RZ: X, při vyjíždění z pozemní komunikace od OC Shopping Znojmo nerespektoval dopravní značku P6 – „Stůj, dej přednost v jízdě“, když nezastavil vozidlo na takovém místě, aby měl do křižovatky rozhled a bez zastavení pokračoval v jízdě po ulici Dobšická ve směru k ulici Průmyslová, kde následně nezastavil na signál k zastavení dávaný policistou z vozidla jedoucího za ním rozsvíceným nápisem STOP a zvýrazněným modročerveným světelným a zvukovým znamením. Dále vyplynulo, že vozidlo, které žalobce řídil, mělo nečitelnou zadní tabulku státní poznávací značky.
 3. Tímto jednáním žalobce postupně naplnil znaky skutkových podstat přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 22 odst. 4 a ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 ve spojení s ust. § 4 písm. b) téhož zákona a ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 ve spojení s ust. § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona.
 4. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci prvostupňovým orgánem uložena pokuta ve výši 8 500 Kč, zákaz řízení spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu osmi měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Co se týče omluvy žalobce z účasti na ústním jednání, ta nebyla během správního řízení nijak doložena. K tomu žalovaný doplnil, že policista předvolaný ve věci za účelem podání svědecké výpovědi se naopak omluvil z účasti na ústním jednání s dostatečným předstihem, protože byl stejně jako obviněný opětovně předvolán na nově stanovený termín konání ústního jednání. Žalobce se však ke správnímu orgánu v danou dobu bez náležité omluvy znovu nedostavil.
6. Pokud pak žalobce tvrdí, že se v rozporu s doručeným předvoláním omylem dostavil k ústnímu jednání o den dříve, je nelogické, že by po neúspěšném zaklepání na dveře bez dalšího z budovy správního orgánu odešel, aniž by telefonicky kontaktoval úřední osobu nebo věc řešil na jiném oddělení správního orgánu. Podle názoru žalovaného se ze strany žalobce nejednalo o řádnou omluvu z jednání, ale pouze o součást procesní strategie. Prvostupňový orgán proto postupoval v souladu se zákonem, když provedl ústní jednání v jeho nepřítomnosti. Zcela nepodložené dále zůstalo tvrzení žalobce, že policista se prvně omluvil z účasti na ústním jednání proto, aby se mohl na výpovědi domluvit s jiným zasahujícím policistou.
7. Ve vztahu ke zjišťování skutkového stavu žalovaný předně zdůraznil, že veškeré protiprávní jednání žalobce je spolehlivě zachyceno na pořízeném videozáznamu, protože tak měly svědecké výpovědi policistů spíše podpůrnou povahu. Co se týče přestupku spočívajícího v nerespektování dopravního značení P6 „Stůj, dej přednost v jízdě“, žalovaný upřesnil, že na videozáznamu je v čase 00:10 – 00:14 vidět, jak

- žalobce bez zastavení či zpomalení projíždí křižovatkou osazenou příslušnou dopravní značkou, což následně koresponduje také s ostatními součástmi policejní dokumentace.
8. Podobným způsobem žalovaný argumentoval stran přestupku spočívajícího v nezastavení vozidla na pokyn „Stůj“ dávaný policistou jako oprávněnou osobou. Konkrétně uvedl, že policisté žalobce v důsledku předchozího nerespektování dopravního značení prokazatelně pronásledovali ve služebním vozidle a dávali mu v souladu se zákonem signál k zastavení vozidla jak rozsvíceným nápisem STOP, tak zvýrazněným modročerveným světelným a zvukovým znamením. Žalobce daný pokyn nerespektoval a naopak úmyslně pokračoval v jízdě, přičemž nereflektoval ani pokyny dávané mu přímo policistou ve chvíli, kdy žalobce byl nucen nejprve zpomalit a následně zastavit v koloně vozidel. Až následně podle pokynů policisty zastavil na přilehlém parkovišti a podrobil se silniční kontrole. V této souvislosti žalovaný nepovažoval za důvodné námitky zpochybňující věrohodnost svědeckých výpovědí policistů, kteří neměli žádný zájem na výsledku řízení a jednali pouze v rámci výkonu své služební povinnosti. Údajné tvrzení žalobce o nevstřícném jednání policisty po otevření dveří vozidla nebylo nijak rozvedeno. Naopak to měl být právě žalobce, kdo se choval k policistům povýšeně. Za objektivní je navíc třeba považovat pořízený videozáznam.
 9. Současně žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce si protiřečí, když na jednu stranu tvrdí, že si policistů nevšiml, ale následně hovoří o tom, že čekal na vhodné místo k zastavení. V danou dobu nebyla vysoká hustota silničního provozu, která by žalobci znemožnila zastavit vozidlo mnohem dříve, a to například na parkovišti na ulici Dobšická. Žalobce poté netvrdil, že by trpěl nějakou vadou zraku nebo sluchu, aby si mohl nevšimnout přímo za ním jedoucího policejního vozidla opatřeného světelnou i zvukovou signalizací.
 10. Závěrem se žalovaný vyjadřoval k poslednímu přestupku, kterého se měl žalobce dopustit tím, že řídil vozidlo, jehož tabulka registrační značky byla znečištěna tak, že byla podstatně snížena její čitelnost. O naplnění formálních znaků daného přestupku svědčí podle žalovaného skutečnost, že registrační značka vozidla nebyla čitelná ani na vzdálenost 10 metrů nebo ve chvíli, kdy se policejní vozidlo nacházelo v bezprostřední blízkosti žalobcova vozidla. Na tom nemůže nic změnit skutečnost, že jeden policista popsal registrační značku jako zcela nečitelnou a druhý jako velmi špatně čitelnou. Podstatný je totiž pořízený videozáznam, který spolehlivě zachycuje zadní tabulku registrační značky, která je na rozdíl od přední tabulky a ostatních částí vozidla významně znečištěna. Jedná se navíc o znečištění dlouhodobého charakteru, o čemž svědčí rovněž skutečnost, že v rozhodnou dobu nepršelo a vozovka nebyla ani jinak znečištěna. Pokud žalobce tvrdí, že postup policistů byl ve vztahu k projednání tohoto přestupku účelový, mohl tuto okolnost uvést již do oznámení přestupku, což neučinil.
 11. Žalovaný dále nepovažoval za nezákonnou či likvidační ani výši pokuty a délku uloženého zákazu řízení motorových vozidel. Uložení obou správních trestů v horní polovině zákonného rozpětí podle něj odůvodňovala zejména skutečnost, že žalobce se dopustil třech přestupků. V jeho prospěch byla naopak zohledněna nejen jeho řidičská minulost, ale také absence škodlivých následků.

III. Žaloba

12. Žalobce předně namítal, že prvostupňový orgán měl jeho řádnou a včasnou omluvu z ústního jednání ze zdravotních důvodů akceptovat a stanovit jiný termín jeho konání. V této souvislosti žalobce doplnil, že dodatečné potvrzení od lékaře by mělo v případě střevních potíží nulovou důkazní hodnotu, neboť by pouze osvědčilo to, co uvedl pacient. Příslušný správní orgán navíc nepostupoval nestranně, když omluvu policisty z ústního jednání akceptoval, aniž by musel něco dokládat. Za pouhé domněnky pak žalobce označil úvahy žalovaného o tom, jak mohl postupovat v situaci, kdy žádná úřední osoba na zaklepání na dveře nereagovala. Prvostupňový orgán navíc doposud nereagoval na jeho požadavek o vyjádření se k nařízenému ústnímu jednání, včetně žádosti o zhotovení kopie spisového materiálu.
13. Co se týče jednotlivých přestupků, žalobce doplnil, že před křižovatkou zastavil s ohledem na dobré výhledové podmínky v místě, které není na videozáznamu zachyceno a nemohlo být pozorováno ani ze strany policistů. Uvedenou skutečností se však správní orgány dostatečně nezabývaly. Žalobce si poté sice všiml policejního vozidla, ale to v danou chvíli signalizovalo nápis „POLICIE“, z čehož nevytušil, že se jedná o pokyn k zastavení vozidla. Naopak měl za to, že policisté pouze hodlají využít práva přednostní jízdy. Kromě toho žalobce věnoval v souladu se zákonem zejména pozornost situaci před sebou. Pokud ho chtěli policisté řádně zastavit, nic jim nebránilo v tom, aby ho za tímto účelem předjeli. Jelikož žalobce policisty nejprve nezpozoroval, o čemž svědčí konzistentní styl jeho jízdy, není relevantní spekulovat o tom, kde mohl s vozidlem zastavit. Správní orgány však celou událost hodnotily zaujatě, což lze pozorovat také v závěru o zavinění ve formě přímého úmyslu.
14. Žalobce dále zpochybnil rovněž naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v řízení vozidla s nečitelnou tabulkou registrační značky. Konkrétně argumentoval tím, že úvahy žalovaného o znečištění dané tabulky jsou pouze subjektivní. Co se týče videozáznamu, není zřejmé, jakým zařízením byl pořízen. V této souvislosti žalobce uvedl, že čochka mohla být znečištěna, což znamená, že zachycený stav nemusel odpovídat tomu skutečnému. Policisté míru znečištění fotograficky nezdokumentovali a ani žalobce nevyzvali k tomu, aby si registrační značku před jízdou očistil. Zákon navíc nepředepisuje způsob určení „čitelnosti“ registrační značky, přičemž samotné znečištění není k naplnění skutkové podstaty přestupku dostačující. Přední tabulka registrační značky navíc nebyla znečištěna, což svědčí o tom, že žalobce neměl úmysl znemožnit identifikaci vozidla. Úvahy žalovaného jsou proto svévolné a zaujaté, přičemž nemají oporu v provedeném dokazování. Žalobci dále nelze klást k tíži skutečnost, že se na místě spáchání přestupku odmítl k věci vyjádřit.
15. Závěrem žalobce namítal, že žalovaný se dostatečně nezabýval námitkami, které byly v odvolání vymezeny, a to zejména stran nedostatečného popisu skutku a neurčitosti výroků. Spáchání přestupků nebylo podle žalobce spolehlivě prokázáno. Současné nebyly při úvaze o výši a délce správních trestů zohledněny polehčující okolnosti, zejména pak skutečnost, že žalobce se přestupků běžně nedopouští.
16. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. K námitkám žalobce předně doplnil, že byly ve stejné podobě uplatněny již v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Co se týče omluvy z účasti na ústním jednání, ta nebyla ze strany žalobce nijak doložena, protože ji nelze považovat v souladu s ustálenou judikaturou za náležitou. Ve vztahu k namítanému nezaslání kopie spisové dokumentace dále žalovaný zdůraznil, že tímto způsobem nelze vykládat právo účastníka řízení nahlížet do spisu.
18. Pokud se jedná o skutkový stav věci, žalovaný je toho názoru, že videozáznam a další podklady spolehlivě svědčí o tom, že žalobce se daných přestupků dopustil. Není možné, aby zastavil vozidlo v křižovatce způsobem, že by měl náležitý výhled, aniž by bylo takové jednání zachyceno nebo policisty pozorováno. Za nedůvodné poté žalovaný označil také další námitky žalobce, které již byly vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nad rámec toho pouze odkázal na přílehlavou judikaturu, podle které musí být každé vozidlo identifikovatelné prostřednictvím registrační značky z obou stran.
19. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

19. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku, úřední záznamy, výpis z evidenční karty řidiče a videozáznam zachycující jízdu vozidla žalobce na elektronickém nosiči dat (CD). Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a nařízeno ústní jednání na den 29. 7. 2020. Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že bylo vedeno bez účasti obviněného, který se nedostavil, přestože byl řádně předvolán a poučen. Žalobce kontaktoval oprávněnou úřední osobu cca 30 min před začátkem jednání s tím, že je zdravotně indisponován. Prvostupňový orgán poté provedl důkaz obsahem správního spisu, včetně pořízeného videozáznamu. Následně již přistoupil k výsledku policistů L. V. a S. Š. Současně bylo uvedeno, že policista P. J. se z účasti na ústním jednání omluvil (pozn. soudu: omluva založena ve správním spisu).
20. **Policista V.** k věci vypověděl, že prováděl v rozhodnou dobu výkon služby s policistou Pospíšilem, přičemž se v této souvislosti pohybovali mimo jiné po ulici Dobšická, kde zaslechli zvukovou signalizaci jiného policejního vozidla, které však v důsledku přilehlého plotu neviděli. Následně kolem nich projelo stříbrné vozidlo tov. zn. Škoda Octavia a za ním policejní vozidlo, které dávalo signál k zastavení výstražným zvukovým a světelným zařízením doplněným o nápis „STOP“. Vozidlo stříbrné barvy na daný pokyn či signál vůbec nereagovalo a pokračovalo v jízdě bez známek zastavení. Jeho řidič byl nucen zastavit až v důsledku situace v silničním provozu. Další průběh události nebyl svědek schopen objasnit. K dotazu prvostupňového orgánu pouze upřesnil, že bylo z okolností zřejmé, že policejní vozidlo standardně dávalo pokyn k zastavení právě stříbrného vozidla, protože jiné se mezi nimi nenacházelo.
21. **Policista Š.** během podání svědecké výpovědi mimo jiné uvedl, že vozidlo žalobce přijíždělo od OC Shopping centra a na křižovatce s ulicí Dobšickou nerespektovalo dopravní značku „Stůj, dej přednost v jízdě“, když křižovatkou plynule projelo. Z toho

důvodu se hlídka ve služebním vozidle otočila a bez ztráty očního kontaktu se za vozidlem žalobce vydala. Na úrovni autoservisu Fendrich mu poté začala dávat pokyn k zastavení vozidla zvláštním výstražným světlem modročervené barvy s nápisem „STOP POLICIE“, který byl doplněn o zvukové znamení. Během pronásledování vozidla si svědek spolu s kolegou všiml, že vozidlo žalobce má znečištěnou zadní tabulku registrační značky, což ji učinilo nečitelnou. Žalobce na pokyny policie nijak nereagoval a pokračoval dál v jízdě. Svědek proto policejním vozidlem najel vedle jeho vozidla způsobem, že ho musel vidět. Jeho kolega, policista J. , poté dal žalobci pohybem ruky marně pokyn k zastavení vozidla. Ten však zastavil až na křižovatce vlivem dopravní situace, když před ním stála jiná vozidla. Policista J. v danou chvíli vystoupil a zatukal na okénko vozidla žalobce, který opět nijak nereagoval. Proto otevřel dveře a měl žalobci sdělit důvod svého postupu, tedy nerespektování předcházejících pokynů k zastavení vozidla. Žalobce se měl nad postupem police divovat a sdělit, že jejich pokyny respektovat nemusí. Na výzvu následně zastavil na přilehlém parkovišti, kde proběhla silniční kontrola. Žalobce nesouhlasil se spácháním přestupku spočívajícím v nerespektování dopravního značení a odmítl se na místě vyjádřit. Podle názoru svědka není pochyb o tom, že žalobce si musel být vědom toho, že jsou mu policií více způsoby dávány pokyny k zastavení vozidla.

22. Prvostupňový orgán poté nařídil další termín konání ústního jednání na den 30. 9. 2020, a to za účelem výslechu policisty J., o čemž byl žalobce vyrozuměn. Současně byl žalobce poučen jak o náležitostech omluvy z účasti obviněného na ústním jednání, tak o svém právu vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve smyslu ust. 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Z protokolu o pokračování ústního jednání ze dne 30. 9. 2020 vyplývá, že žalobce se k němu bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil.
23. **Policista J.** k věci podobně jako svědek Š. vypověděl, že vozidlo žalobce spatřili v blízkosti obchodního centra, které vjíždělo na hlavní pozemní komunikaci a plynule projelo křižovatkou, aniž by jeho řidič respektoval dopravní značku „Stůj, dej přednost v jízdě“. Z toho důvodu se otočili a začali vozidlo pronásledovat, přičemž současně zapnuli světelné a zvukové výstražné znamení, včetně nápisu „STOP POLICIE“. Po dobu jízdy se nacházeli bezprostředně za pronásledovaným vozidlem, aniž by mezi nimi bylo jiné vozidlo či překážka. V této souvislosti si svědek všiml, že pronásledované vozidlo má znečištěnou zadní registrační značku způsobem, že byla velmi špatně čitelná. Žalobce na pokyny nereagoval a zastavil až v koloně stojících vozidel. Následně nerespektoval ani na další pokyny, které mu svědek dával pohybem ruky a následným zaklepáním na boční okno vozidla. Proto svědek pootevřel dveře vozidla, žalobci sdělil, že je zastavován hlídkou PČR a stanovil mu místo k zastavení na přilehlém parkovišti. Na to žalobce odvětil, že nemá čas, zabouchl dveře a popojel v koloně. Následně zastavil na určeném místě, kde předložil doklady potřebné k identifikaci. Během průběhu silniční kontroly byl arogantní a se spácháním přestupků nesouhlasil. Úřední záznam odmítl podepsat.
24. Správnímu orgánu byla dne 30. 9. 2020 doručena ze strany žalobce písemnost, ve které uvedl, že se dne 29. 9. 2020 v 10:00 hod. dostavil do sídla prvostupňového orgánu před dveře 424A. Po zaklepaní měl usednout na blízkou lavici a čekat na vyzvání. Protože se po dobu 10 min. nic nedělo, pokusil se opět zaklepat na dveře. Po 20 minutách

marného čekání odešel. Po celou dobu měl s ním na chodbě čekat pan R. N. V této souvislosti žalobce požádal o vyjádření ke skutečnosti, že ústní jednání neproběhlo. Kromě toho požádal o vyhotovení kopie celého spisu, včetně sdělení možnosti, kdy si ji může vyzvednout.

25. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobce odvolal. Jelikož prvostupňový orgán nepovažoval podané odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

26. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
27. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
28. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
29. Žaloba **není důvodná**.
30. Žalobce v žalobě sdružil větší množství námitek, kterými z různých důvodů brojil proti zákonnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Z důvodu přehlednosti krajský soud rozdělil vypořádání jednotlivých námitek do následujících bodů.

A) Nepřezkoumatelnost a neurčitost výroku o vině

31. V žalobě bylo mimo jiné namítáno, že žalovaný nedostatečně vypořádal odvolací námítky, resp. nevyjádřil se k důvodům, které byly v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí přestřeny.
32. K tomu krajský soud předně uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu je vada, ke které se přihlíží z úřední povinnosti, tedy bez ohledu na to, zda byla účastníkem řízení namítána či nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35; všechna odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Za nepřezkoumatelné lze poté rozhodnutí považovat rovněž tehdy, pokud správní orgán opomene některé námítky zcela vypořádat, anebo za situace, kdy je hodnotí jako liché, mylné nebo vyvrácené, aniž by své stanovisko dostatečně zdůvodnil (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
33. Na druhou stranu krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že požadavek přezkoumatelnosti rozhodnutí a úvah správního orgánu nelze vykládat způsobem, že musí výslovně reagovat na každou dílčí námitku účastníka řízení. Naopak je jeho zákonnou povinností vypořádat se s obsahem a smyslem argumentace, která byla ze strany účastníka řízení uplatněna (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48). Ve vztahu k nyní projednávané věci je pak zdejší soud toho názoru, že napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné. Žalovaný poměrně podrobně reagoval jak na námitky procesního charakteru (ve vazbě na omluvu z ústního jednání), tak na argumenty zpochybňující naplnění jednotlivých skutkových podstat přestupků. Nezákonnost napadeného rozhodnutí nelze z výše uvedených důvodů spatřovat pouze v tom, že žalovaný nehodnotí provedené důkazy v souladu se stanoviskem nebo subjektivní představou obviněného z přestupku.

34. Co se pak týče namítané neurčitosti výroku prvostupňového rozhodnutí, žalobce danou námitku koncipoval velmi obecným způsobem, a to pouze s odkazem na nedostatečně konkrétní popis jednotlivých skutků. Krajský soud nicméně v tomto směru žádné zásadní pochybení neshledal. Prvostupňové rozhodnutí obsahuje výrok o vině, včetně odkazu na aplikovaná ustanovení zákona o silničním provozu. Součástí výroku o vině je pak rovněž souhrnný popis všech tří skutků, k jejichž spáchání došlo ve vzájemné místní a časové souvislosti. Na tomto základě lze bez obtíží dovodit naplnění formálních znaků skutkových podstat dotčených přestupků, a to ve vazbě na povinnosti řidiče, které měly být ze strany žalobce porušeny.
35. Pokud se jedná o přestupek spočívající v řízení vozidla s nečitelnou tabulkou registrační značky, bylo by si nepochybně možné představit preciznější vymezení daného skutku (zejména s odkazem na znečištění jako příčinu nečitelnosti). Nejedná se však samo o sobě o vadu mající za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci, protože totožnost skutku byla spolehlivě zachována, přičemž podrobnější vymezení okolností spáchání všech třech přestupků je obsaženo až v odůvodnění rozhodnutí, které nelze od výroku a jeho hodnocení zcela oddělovat.

B) Omluva z ústního jednání a nevyřízení žádostí žalobce

36. Žalobce dále namítal, že prvostupňový orgán postupoval nezákonně, když neakceptoval jeho omluvu z ústního jednání. Kromě toho nijak nevyřídil žádosti žalobce o vyjádření stran (ne)konání ústního jednání a pořízení kopie celé spisové dokumentace.
37. Ve vztahu k tvrzené nezákonnosti konání ústního jednání bez účasti žalobce zdejší soud uvádí, že podmínky pro takový postup správního orgánu jsou výslovně stanoveny v ust. § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“), podle kterého platí: *„K ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.“*
38. Ze strany žalobce není rozporováno, že byl k ústním jednáním konaným ve dnech 29. 7. 2020 a 30. 9. 2020 řádně a včas předvolán, včetně souvisejícího poučení o náležitostech omluvy za předpokladu, že se jich nebude moci ve stanovených termínech a z důležitých důvodů zúčastnit. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce se ústního jednání ani v jednom případě nezúčastnil.

39. Co se pak týče ústního jednání dne 29. 7. 2020, žalobce se měl podle vyhotoveného protokolu z účasti na něm telefonicky omluvit krátce před jeho zahájením, a to s odkazem na svůj zdravotní stav. V tomto ohledu lze dát žalobci částečně za pravdu v tom, že akutní zdravotní problémy (až v odvolání specifikované střevní obtíže - průjem) mohou nastat nečekaně, aniž by mohly být za účelem omluvy z účasti na ústním jednání správnímu orgánu s předstihem oznámeny a doloženy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012 – 25, nebo ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 – 66).
40. To však nijak nevylučuje, aby k jejich doložení došlo až dodatečně, a to typicky prostřednictvím lékařské zprávy, o čemž správní orgán nemá povinnost účastníka řízení vyrozumívat. Je poté především záležitostí odborné kvalifikace a zkušenosti ošetřujícího lékaře, aby na základě pacientem popisovaných obtíží a souvisejícího vyšetření jeho zdravotního stavu posoudil a následně zdokumentoval, zda se u něj konkrétní zdravotní problémy vyskytly či nikoliv. Pokud by ostatně šlo o méně závažné projevy zdravotních komplikací tohoto druhu, mohly by být řešeny prostřednictvím běžně dostupných medikamentů, které bezprostřední projevy střevních obtíží potlačí. Nejednalo by se tak podle názoru zdejšího soudu o důvod, který by účast na ústním jednání bez dalšího vylučoval.
41. Nelze navíc opomenout, že za náležitou lze ve smyslu výše odkazovaného ustanovení zákona považovat pouze včasnou a řádně (byť dodatečně) doloženou omluvu z ústního jednání právě proto, aby se zabránilo účelovému zneužívání daného procesního institutu ze strany obviněného z přestupku, a to navíc za situace, kdy je ústní jednání spojeno s prováděním svědeckých výpovědí většího počtu osob, jejichž účast musí být zajištěna a které musí být za tímto účelem s určitým předstihem předvolány. Nelze pak zaměňovat omluvu adresovanou správnímu orgánu ze strany obviněného a svědka, protože mají zcela jiné procesní postavení a s tím spojený zájem na výsledku řízení.
42. Pokud se pak jedná o ústní jednání dne 30. 9. 2020, žalobce se z účasti na něm neomluvil. Za omluvu v materiálním slova smyslu nelze považovat písemnost doručenou správnímu orgánu žalobcem v ranních hodinách v samotný den konání ústního jednání, pakliže je v ní pouze uvedeno, že žalobce se ke správnímu orgánu v rozporu s řádně doručeným předvoláním na den 30. 9. 2020 dostavil již o den dříve, tedy dne 29. 9. 2020. Krajský soud je toho názoru, že se jedná o ukázkovou obstrukční praxi, která je spojena s (marnou) snahou záměrně vytvářet podmínky pro vznik procesních pochybení správních orgánů, na základě který by mohla být zákonnost rozhodnutí ve věci *ex post* zpochybněna.
43. Lze totiž rozumně očekávat, že obviněný, který by před příslušnou místností v budově správního orgánu delší dobu marně čekal na konání ústního jednání, si předně zkontroluje, zda se na místo skutečně dostavil ve stanovený den a hodinu, a to prostým nahlédnutím do oznámení o zahájení řízení a s tím spojeného předvolání k ústnímu jednání, které by měl mít podle poučení správního orgánu fyzicky u sebe. Kromě toho je jen těžko představitelné, že by se obviněný z přestupku bez vedlejších úmyslů spokojil pouze se zaklepáním na dveře dané místnosti, aniž by zjišťoval domnělé důvody nekonání ústního jednání telefonicky nebo v jiných kancelářích či odděleních správního orgánu. Pokud by zdejší soud výše uvedené okolnosti opomněl, není mu

jasné, proč žalobce vyčkával se zasláním dané písemnosti do datové schránky správním orgánu až do ranních hodin následujícího dne, tedy krátce před řádným konáním ústního jednání. Jedinou jeho motivací mohlo být již naznačené zneužití institutu omluvy z účasti na ústním jednání, čemuž nelze poskytovat právní ochranu a což svědčí o jeho celkové procesní strategii, a to také ve vazbě na předcházející omluvu, jejíž (ne)náležitost byla výše rovněž posuzována.

44. V této souvislosti krajský soud dodává, že nezákonnost prvostupňového rozhodnutí nelze spatřovat v tom, že správní orgán I. stupně formálně nereagoval na neurčitý požadavek žalobce na vyjádření se k nekonání ústního jednání, neboť to proběhlo ve stanoveném termínu, na který se žalobce buďto účelově, anebo vlastní nedopatřením nedostavil, ačkoliv byl o jeho konání řádně a s předstihem vyrozuměn.
45. Podobným způsobem lze argumentovat stran neposkytnutí kopie celé spisové dokumentace. Žalobce byl totiž správním orgánem opakovaně poučen o svém právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, včetně práva nahlížet do správního spisu a pořizovat si z něj výpisy nebo kopie. Tato svá procesní práva mohl žalobce realizovat během dvou ústních jednání, ke kterým se bez náležité omluvy nebo dostatečného důvodu nedostavil. Místo toho zakomponoval žádost o pořízení kopie celé spisové dokumentace a stanovení termínu jejího dodatečného (fyzického) vyzvednutí až v písemnosti doručované krátce před druhým termínem ústního jednání, jejíž obsah krajský soud považuje z výše uvedených důvodů za ryze účelový, mající za cíl nikoliv výkon procesních práv obviněného z přestupku, ale jejich zneužití za účelem prodlužování přestupkového řízení a využívání procesních obstrukcí různého druhu.

C) Přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu – nezastavení vozidla na značku „Stůj, dej přednost v jízdě!“

46. Ve vztahu k tomuto přestupku žalobce zpochybňoval závěr správních orgánů o tom, že svým jednáním porušil povinnosti řidiče podle ust. § 22 odst. 4 a ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, když nerespektoval dopravní značku "Stůj, dej přednost v jízdě!", tedy nezastavil vozidlo na takovém místě, odkud by měl do křižovatky náležitý rozhled. K tomu je nutné doplnit, že žalobce nijak nezpochybňoval, že daná dopravní značka byla na křižovatce umístěna. Naopak argumentoval pouze tím, že umístění křižovatky a místní podmínky silničního provozu umožnily, aby vozidlo při zachování náležitého rozhledu zastavil ještě před hranicí křižovatky, aniž by tato skutečnost mohla být zachycena na videozáznamu nebo přímo pozorována ze strany policistů přijíždějících ve služebním vozidle.
47. Krajský soud nepovažuje námitku žalobce za důvodnou, a to z následujících důvodů. Předně je nutné připomenout, že okolnosti spáchání daného přestupku nevyplynají výlučně ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů, ale zejména z pořízeného videozáznamu, na kterém je z kabiny policejního vozidla spolehlivě zachyceno, jak žalobce přijíždí k dané křižovatce, kterou následně plynule, tedy bez zastavení či alespoň výrazného zpomalení, projíždí a odbočuje vlevo. V této souvislosti je třeba dát správním orgánům za pravdu v tom, že videozáznam zachycuje přijíždějící vozidlo žalobce ještě před samotnou křižovatkou. Pokud tedy žalobce tvrdí, že zastavil vozidlo tzv. mimo záběr kamery, jednalo by se stále o porušení dotčené povinnosti řidiče,

protože by k tomu muselo dojít ve vzdálenosti několika desítek metrů před křižovatkou, což by žalobci neumožnilo mít do křižovatky náležitý rozhled. Současně by takové jednání bylo v rozporu nejen s účelem dotčené právní úpravy, ale také s legitimním očekáváním ostatních účastníků silničního provozu.

D) Přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu

48. Co se týče spáchání přestupku vlivem porušení povinnosti řidiče podle § 4 písm. b) ve spojení s ust. § 79 zákona o silničním provozu, tedy neuposlechnutí pokynů policistů davaný mu za účelem zastavení vozidla, žalobce argumentoval tím, že věnoval pozornost silničnímu provozu před sebou a o záměru policistů zastavit jeho vozidlo nevěděl.
49. Podle názoru zdejšího soudu je nutné dát správním orgánům za pravdu v tom, že argumentace žalobce se jeví jako účelová, neboť nemá v provedeném dokazování oporu. Z pořízeného videozáznamu je zřejmé, že policejní vozidlo jelo za vozidlem žalobce v bezprostřední blízkosti po delší dobu, a to za současného použití světelného výstražného zařízení modročervené barvy, které se na zadní části vozidla žalobce a ostatních vozidel zřetelně odráželo. Zasahující policisté dále shodně vypověděli, že za účelem zastavení vozidla žalobce marně použili rovněž zvukové výstražné zařízení a světelný signál s nápisem „STOP POLICIE“.
50. Nelze pak akceptovat dílčí argument žalobce, že se při jízdě díval před sebe, protože povinností řidiče je věnovat náležitou pozornost silničnímu provozu ze všech směrů, tedy rovněž z bočního nebo zadního pohledu. Krajský soud samozřejmě nepochybně, že hlavní pozornost řidiče je během jízdy z logiky věci soustředěna dopředu, tedy ve směru jízdy vozidla. Pokud se však řidič blíží ke křižovatce, která není opatřena světelnou signalizací, musí při jejím průjezdu pochopitelně věnovat pozornost vozidlům příježdějícím z jeho levé nebo pravé strany. Stejně tak mohou nastat situace, které vyžadují, aby řidič přizpůsobil svoji jízdu okolnostem silničního provozu za ním. Typickým příkladem je nejen umožnění bezpečného a plynulého průjezdu vozidla s právem přednostní jízdy, pakliže tato je zákonem předvídaným způsobem signalizována, ale také uposlechnutí výzvu či pokynu k zastavení vozidla.
51. Žalobce ostatně na jiném místě žaloby nepochybně, že za sebou viděl jet policejní vozidlo, které použilo světelné a zvukové výstražné zařízení. Naopak tvrdí, že danou situaci vyhodnotil pouze jako využití práva přednostní jízdy, nikoliv jako pokyn davaný mu k zastavení vozidla. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že až po zastavení zjistil, že na světelném výstražném zařízení se přepínají nápisy „STOP“ a „POLICIE“. Policisté navíc podle něj nepostupovali správně, pokud ho za účelem zastavení nepředjeli, přestože jim to podmínky v silničním provozu umožňovaly.
52. K tomu krajský soud uvádí, že podle ust. § 79 odst. 4 zákona o silničním provozu může policie ze služebního vozu zastavovat jiná vozidla rozsvícením nápisu „STOP“ ze směru jízdy zastavovaného vozidla, a to zepředu i zezadu. Současné použití zvukové a světelné výstražné signalizace má pouze doplňkový charakter, neboť není za tímto účelem zákonem obligatorně stanoveno. Smyslem použití kombinace jednotlivých druhů signalizací je proto v případě zastavování vozidla (zejména zezadu) zvýraznění

policejního vozidla a s tím související snaha o upozornění řidiče, aby pokyn policie zaregistroval.

53. Za podstatné je proto nutné považovat, že policisté při kontinuální snaze o zastavení vozidla žalobce prokazatelně použili rovněž rozsvícení nápisu „STOP“. Není pak podstatné, zda tento nápis svítil nepřetržitě nebo za současného přepínání nápisu „POLICIE“. Důvodem je skutečnost, že pronásledování vozidla žalobce v těsné blízkosti probíhalo delší dobu, přičemž žalobce o přítomnosti policistů a použití výstražného zařízení nepochybně věděl. Pokud by tedy věnoval těmto okolnostem v silničním provozu náležitou pozornost, musel by si všimnout rovněž rozsvíceného nápisu „STOP“, byť mohl být v krátkém (sekundovém) intervalu používán v kombinaci s nápisem „POLICIE“.
54. Pouze nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že o záměru policistů musel žalobce vědět rovněž ve vazbě na související snahu policisty J. signalizovat pokyn k zastavení vozidla pohybem ruky ve chvíli, kdy se nacházeli přímo vedle žalobcova vozidla. Na tom nemůže nic změnit ani jeho ve svědeckých výpovědích shodně popisovaná strategie spočívající v tom, že bude policisty záměrně ignorovat a jednoduše předstírat, že je vůbec nevidí.

E) Přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o silničním provozu – znečištění tabulky registrační značky

55. Žalobce namítal, že spáchání přestupku spočívajícího v řízení vozidla opatřeného tabulkou registrační značky, u které je z důvodu znečištění znemožněna nebo podstatně ztížena její čitelnost, nebylo spolehlivě prokázáno. Konkrétně žalobce poukázal na skutečnost, že nebylo zjištěno a řádně posouzeno, jakým zařízením byl videozáznam pořízen, přičemž mohl být zachycený stav tabulky registrační značky ovlivněn světelnými podmínkami nebo znečištěním samotné čočky záznamového zařízení. Policisté navíc registrační značku nevyfotografovali a naopak se ve svých svědeckých výpovědích v popisu míry znečištění rozcházeli. Zákon poté nestanovuje vzdálenost, na kterou musí být registrační značka čitelná. Přední tabulka registrační značky navíc nebyla znečištěna, což svědčí o tom, že žalobce neměl v úmyslu znemožnit identifikaci svého vozidla.
56. K tomu krajský soud uvádí, že za účelem zjištění skutkového stavu věci není podstatné, jakým konkrétním typem kamery či nahrávacího zařízení byl videozáznam z kabiny policejního vozidla pořízen. Žalobcem hypoteticky tvrzené znečištění čočky kamery by se na kvalitě videozáznamu nepochybně projevilo, resp. bylo by kromě samotné registrační značky viditelné také na jiných objektech či vozidlech, které jsou na něm postupně zachyceny. Zákon pak nepředepisuje, jakým způsobem musí být dané přestupkové jednání zdokumentováno, přestože by pořízení fotografií z bezprostřední blízkosti důkazní standard nepochybně posílilo.
57. Co se pak týče výkladu samotné skutkové podstaty přestupku, zákonodárce z pochopitelných důvodů nestanovil konkrétní vzdálenost, na kterou musí být čitelnost registrační značky zajištěna. Z účelu dané právní úpravy lze nicméně dovodit, že by se mělo jednat o vzdálenost, na kterou může být vozidlo za normálních povětrnostních podmínek na dohledovou vzdálenost identifikováno, ať už

prostřednictvím automatizovaných technických systémů, nebo přímo policisty či jinými účastníky silničního provozu. Podle názoru krajského soudu je však nutné vycházet z toho, že v nyní projednávané věci se rozhodně nejedná o hraniční případ, když byla zadní tabulka znečištěna do té míry, že nebylo možné registrační značku přečíst (na rozdíl od jiných projíždějících vozidel) ani na vzdálenost několika metrů.

58. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani subjektivní popis či hodnocení míry znečištění či nečitelnosti ze strany policistů, jejichž svědecké výpovědi měly navíc jako důkazy vůči videozáznamu pouze podpůrnou povahu. Pokud se pak žalobce dovolává toho, že přední tabulka registrační značky znečištěna nebyla, nemá to na právní kvalifikaci a jeho odpovědnost za přestupek žádný vliv. V souladu s vyjádřením žalovaného je totiž nutné zdůraznit, že vozidlo je vybaveno tabulkami s registrační značkou zepředu i zezadu právě proto, aby byla zajištěna jeho identifikace z obou směrů jízdy, a to podle okolností případu. Tvrzení žalobce tak může být relevantní pouze ve vztahu k určení míry zavinění, tedy zpochybní toho, že zadní tabulku registrační značky učinil nebo ponechal nečitelnou záměrně. K odpovědnosti za daný přestupek se však úmyslné zavinění nevyžaduje.

F) Správní tresty

59. Závěrem žalobce zpochybnil rovněž úvahy správních orgánů stran stanovení výše a délky uložených správních trestů. Podle jeho názoru bylo přihlédnuto pouze k přitěžujícím okolnostem, aniž by byly řádně zohledněny okolnosti polehčující, a to zejména řidičská minulost.
60. Krajský soud předně zdůrazňuje, že ukládání správních trestů v mezích zákonného rozmezí je primárně záležitostí správního uvážení, které zdejší soud zásadně není oprávněn nahrazovat. Výjimkou jsou pouze případy, kdyby byla stanovená výše nebo délka správních trestů excesivní, popř. neodpovídající individuálním okolnostem případu, což se v nyní projednávané věci nestalo. Ačkoliv prvostupňový orgán uložil při použití zásady absorpce pokutu a zákaz řízení v horní polovině zákonných rozmezí, zdůvodnil svůj postup nejen četností a závažností přestupků, ale také dalšími okolnostmi, za kterých byly spáchány.
61. Pokud žalobce hovoří o své řidičské minulosti, je vhodné doplnit, že má vyjma nyní projednávaného protiprávního jednání evidováno v evidenční kartě řidiče pět záznamů přestupků, které sice nebyly ve vazbě na dobu jejich spáchání správně hodnoceny jako přitěžující okolnost ve smyslu recidivy, ale současně je nelze považovat ani za důvod pozitivního hodnocení osoby pachatele jako řidiče a jeho sklonu k páčání přestupků v silničním provozu.

VII. Závěr a náklady řízení

62. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
63. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který

ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému poté žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly a ani jejich náhradu nepožadoval (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. září 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce